



Hotelák – občasník o nás a pro nás

šk. rok 2012/2013
april 2013



OBSAH

- s. 3...Zo života školy - Valentín na hotelke*
- s. 4...Zo života školy - Elitný lyžiarsky kurz 1. A*
 - s. 7...Poviedka - Príbeh z hôr*
- s. 9...Zo života školy - Banket 3. A*
- s. 11...Keď nás kopne múza - Priateľke...*



ZO ŽIVOTA ŠKOLY

Valentín na hotelke

Deň sv. Valentína je dňom zaľúbených, kedy dávame najavo svoje city a obdarúvame sa maličkosťami, ktoré nám vyčaria úsmev na tvári.



Tento rok sa aj študenti hotelovej akadémie rozhodli osláviť tento sviatok. Prostredníctvom valentínskej pošty, ktorú zrealizovali členovia žiackej školskej rady, mohli študenti vyjadriť svoje city. Dva dni pred Valentínom mali možnosť vhodit' svoj odkaz do krabičky-schránky, ktorá bola na to určená. Na prekvapenie všetkých odkazov tam bolo naozaj dost!



Dňa 14. 02. 2013 všetkým spríjemnili veľkú prestávku zaľúbené melódie, ktoré cez školský rozhlas zneli po celej škole. Členovia žiackej školskej rady roztriedili valentínky a počas štvrtej hodiny ich odovzdali majiteľom. Reakcie všetkých boli priaznivé a milé.



Valentínska pošta teda mala veľký úspech a sme radi, že sa do nej zapojilo toľko študentov. Veríme, že o rok sa zapoja znova a v ešte väčšom počte.



Autorka: **Pet'a, III. A**



ZO ŽIVOTA ŠKOLY

Elitný lyžiarsky kurz 1.A ☺

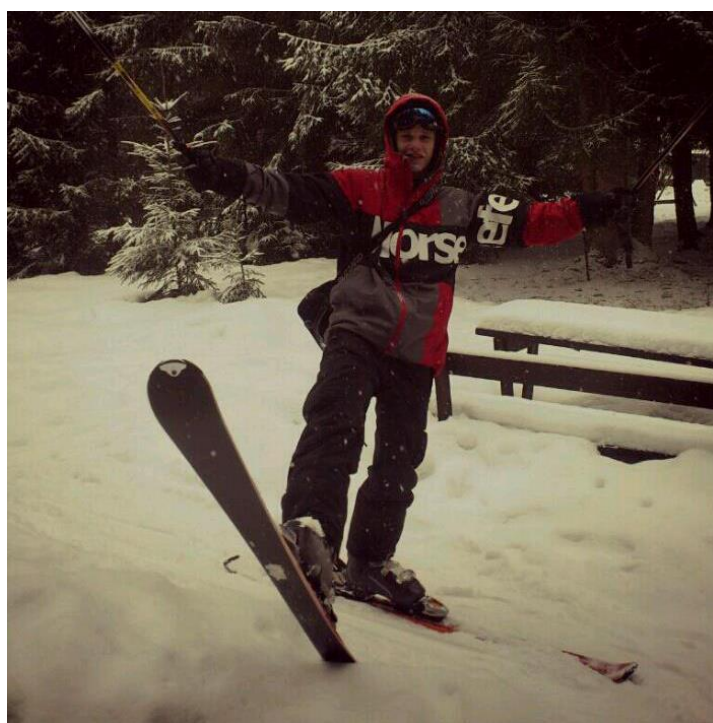
Všetko to začalo krásnou slnečnou nedeľou 10.3.2013. Pre všetkých z nás to bol dlho očakávaný deň. Celé sa to začalo príchodom na parkovisko, kde sme si naskladali kufre, lyže a snowboardy do autobusu, poslednýkrát sa rozlúčili s rodičmi a sľúbili, že budeme celý ten čas, samozrejme, poslušní. O 9:00 sme vyrazili na cestu za dobrodružstvom.

Cesta autobusom bola plná smiechu, spevu a stvárania hlúpostí. Prvou zastávkou bolo TESCO v Žiline, odkiaľ sme sa všetci vracali s taškami plnými potrebných vecí čiže sladkostí, jedla a podobne ☺. No cesta sa pre všetkých zdala priam nekonečnou.



Zhruba o hodinku a pol sme sa dočkali a ocitli sa na mieste činu, ktoré bolo naozaj dokonalé. Celé okolie bolo zasnežené, krásne biele. Chatky, v ktorých sme bývali, boli veľmi pekné a útulné.

Prvý deň na svahu dopadol veľmi dobre či už pre skúsených lyžiarov, alebo pre lyžiarov začiatočníkov. Po odchode zo svahu sa všetci tešili na príjemné teplo našich chatiek a poriadne horúci čaj. Neskôr sme sa vybrali na večeru do blízkeho hotela, kde nás čakala teplá, chutná večera a príjemný personál. Tu sme absolvovali taktiež každodenné raňajky.



Pre všetkých azda najväčším zážitkom bol deň strávený v aquaparku Tatralandia, kde sme sa všetci dostatočne vybláznili a pobrali sa naspäť do Jasnej. Večery každodenne patrili dlhým rozhovorom na chatkách, spievaniu, tancovaniu.



Na záver by som chcela len povedať, že zážitky, ktoré sme si odniesli z tohto kurzu, zostanú v našich myšliach navždy. Bol to jeden dokonalý týždeň s dokonalými ľuďmi. Veľkú zásluhu na tom majú aj pani profesorka Luknárová a pán profesor Vašek, ktorí boli dokonalými inštruktormi a spoločníkmi. No najviac sa chcem poďakovať úžasným ľuďom, spolužiakom, s ktorými sme sa zbližili viac ako kolektív, a s ktorými sme prežili zatiaľ ten najkrajší týždeň na hotelke. ☺

Autorka: [Alica, I. A](#)



POVIEDKA

Príbeh z hôr

„Vstávajúte, spachtoši!“ bola prvá vec, ktorú som ráno počula a hneď ma aj odradila. Znamenalo to totiž, pozerajúc na hodinky, že som spala asi tak štyri hodiny. Bola som neuveriteľne unavená a stotožnená s tým, že tento deň bude pohroma. Pozbierala som všetky sily a vyšuchtala sa z mojej teplej postielky.

„Zasa si posledná,“ povedala znechutene vedúca výcviku, „je to s tebou čoraz horšie!“

Milé privítanie, no fakt nechápem, prečo sa stále sťažuje. Všetkým mám najlepšie výsledky z prítomných a okrem toho som považovaná za najlepšiu freestyleovú lyžiarku v Európe. Malé meškanie si snáď môžem dovoliť.

„Máte jedinečnú príležitosť zalyžovať si na tohtoročnom čerstvo napadnutom snehu v Alpách,“ chcela nás trochu nakopnúť tá harpya.

Ó áno, zabudla som vám povedať, že sme v Alpách na najlepších zjazdovkách, ktoré som kedy zažila a ozaj si ich nenechám prekaziť počúvaním jednej hubatej ženskej. A už je to tu:

„Latterová, hviezdička naša, očakávam absolútne plnenie mojich rozkazov a žiadne odvrávanie!“

Premietlo sa mi hlavou množstvo rozličných uštipačných poznámok, radšej som ale držala jazyk za zubami a odpovedala som najkrajšie, ako som len vedela:

„Vynasnažím sa.“

Naše ľadové pohľady sa stretli a hneď sme vedeli, na čom sme.

Odchod z chaty nebol časovo ohraničený, no prvý zjazd mal byť o desiatej. Nerada chodím skupinovo. Mám rada svoj priestor a samotu. A toho sa aj držím. Škoda, že mi to tentokrát nevyšlo. Zmeškala som zjazd. No a čo, pomyslela som si. Aj tak si to sama užijem najlepšie. Tak som sa spustila dole svahom.

Sneh bol jednoducho úžasný, hlboký, ale prašný, takže super. Aspoň dopadnem na mätko, uškrnula som sa, a ako som si užívala jazdu, zrazu to prišlo. Za mnou sa spustila lavína.

„A do...“, povedala som nahlas.

Rútila sa na mňa ohromná hĺba snehu, pod jej ťarchou sa lámali stromy, ktoré sa ma teraz snažili dobehnúť. Rýchlo som vzala do zajačích.

Začala som rozmýšľať. Skaly, prašný sneh, strmé kopce. To nezvykol byť až taký problém, ale väčšinou to znamená len jednu jazdu. A na tomto snehu je toto...druhá jazda.

„Sakra, zmeškala som zjazd s ostatnými a teraz ma dobieha jediná vec,



ktorú som kedy milovala!" znel môj výkrik do tmy.

Vedela som, že je koniec. Môj život, moja kariéra budú čoskoro preč. Zmiznem pod hromadou snehu a moju mŕtvolu nájdu až na jar s roztápajúcim sa snehom. To však neznamená, že sa len tak ľahko vzdám. Som predsa najlepšia!

To bola posledná myšlienka pred tým, ako ma pohltil sneh. Vytrhol mi pôdu spod nôh, omieľal si ma v ústach, ochutnával ma ako nejakú delikatesu a po pár nárazoch do stromov ma vypl'ul do priepasti.

Ked' som znovu prišla k vedomiu, bola som obkľúčená záchranármi. Práve mi kontrolovali dýchací prístroj a pripájali všemožné hadičky. Tentokrát hlas tej harpy neznal tak zle:

„Preboha, preboha, neumieraj! Vydrž!“

Strašne ma bolela hrud', tak som sa chcela pozrieť, čo mi vlastne je. Veľká chyba. Rebrá som mala dolámané a... musela som sa zastaviť, keďže mi z hrude pri srdci trčal na môj vkus až príliš hrubý konár.

Musela som stratit' veľa krvi – točil sa so mnou celý svet. Viem, že som im chcela povedať ešte niečo dôležité, ale oči sa mi zatvorili a upadla som do hlbokého spánku.

„Kedy prinesú to srdce?“

„Je problém s prevozom, nestihnú to!“

Zdalo sa mi, že niečo počujem, ale nič nedávalo zmysel.

„Odchádza nám, okamžite prineste srdce!“

„Nedorazí včas!“

„To teda nie. Čas smrti je 11.08.“

Srdce dorazilo dve minúty nato. Malé meškanie, nie? Nech je hocijaké malé, spôsobilo moju smrť. Aspoň oni si to mysleli.

„Chúd'a, keby len srdce bolo dorazilo skôr!“ povedal nakoniec lekár.

Vtipné ale je, že mňa zabilo moje vlastné meškanie, lebo síce oni to nevedeli, no srdce by ma tak či tak nezachránilo. Zbytočne sa náhlili. Moje telo totiž nedokáže prijať žiadny iný orgán ani krv. Od začiatku som bola dosúdená na smrť.

Autorka: Kinga, V. A

Foto: internet

ZO ŽIVOTA ŠKOLY

BANKET 3.A utkaný z hodvábů

15. marca sme my žiaci 3.A triedy odštartovali vlnu banketov. Myslíme si, že veľmi úspešne.



Po nácvikoch plných emócií, po stresoch a prípravách sme dospeli k niečomu, čo aj na prvý pohľad vyvolávalo úsmev na tvári a potešenie pre oči – slávnostne prestretá tabuľa.

Celý večer sa niesol v znamení hodvábů, pretože tak, ako priadka morušová, aj my splietame svoje vedomosti a skúsenosti do kľbka, z ktorého neskôr vznikne niečo nádherné. Naše kľbko neustále rastie a počas tohto večera sme z neho ponúkli svojim hostom. Po prípitku triednej pani profesorky sa všetci ponorili do hodvábů.

Celý večer prebiehal v atmosfére pokoja a harmónie, sprevádzanej tónmi príjemných melódií.



Rodičia i profesori boli spokojní, svedčil o tom úsmev na ich tvárach.





Usilovne sme pracovali nielen pri stoloch, ale aj v kuchyni.

Vďaka skvelej podpore pani profesorky Haluzovej a pánovi profesorovi Gromanovi sme to zvládli. Za potešenie pre oči a pošťeklenie na jazyku patrí vďaka pani profesorky Španárovej a pánovi profesorovi Čeperkovi. Zaslúžia si jedno veľké ďakujeme, tak ako aj naši rodičia.

Bez „armády“ našich kuchárov by tento večer nebol taký výnimočný a úspešný.



Sladkú bodku za vydareným večerom spravila naozaj hodvábne jemná čokoládová pena kuchárky Pat'ky.

Autorka: [Inka, III. A](#)



KEĎ NÁS KOPNE MÚZA

Priateľ'ke

Ty vieš, že to patrí tebe
Ty môj anjelič,
čo vždy rozžiari môj všedný deň.
V sebe máš niečo čarovné,
tak čisté a úprimné.
Niečo, čo nemá každý,
no Ty mi to dáš aj tak vždy.
Ďakujem Ti za všetko,
si pre mňa viac ako len „niekto“.
Si človek plný lásky,
čo nenosí žiadne masky.
Si človek bez intríg,
čo úsmev a lásku dáva ako drink,
drink, čo má čarovnú moc,
rozčarovať úsmev, keď ho nie je moc.
Si stále sama sebou,
málo kto vie byť tebou.
Si stále plná sily,
aj keď teraz prežívaš pýly.
Chcem Ti priniesť slnko do snov,
aby tvoj život bol len hrou.
Chcem aby si bola šťastná,
lebo s úsmevom si viac krásna.
Ja viem, že sa teraz nezjavím vo dverách,
ale aj tak si moc želám
úsmev na tvojich krásnych perách.

Ďakujem, že Ťa mám...

Autorka: Soňa, I. A

Foto: internet

